

Млади силы изгаснахъ неслодно.

Въ желны пѣсни, въ въздышаніе бесплодно (в)

« Не щѣ да пѣмъ, не щѣ да пѣмъ азъ веке !
О, грачѣте, вий гарвани, — вашъ вѣкъ е ;
Вмѣсто мойтъ рыданія горѣщи
Нека екиахъ ваштъ маси (?) злопѣщи (!),
Да заглушатъ тегмилата народны,
Кога за тѣхъ « желбы не сж свободны ».

III.

КОМУ КАКВОТО СА ПАДА.

Ный нарочно турямы тукъ на чело тѣзи чудны и дивны стихове на нашія стихотворецъ или по добръ ритмотворецъ, защото ты споменувамы вътрѣ въ статьята си, и читательтъ трѣба да ты има предъ очи. А като не смы въ намѣреніе да правимъ върху тѣхъ нѣкое разсѣженіе отъ литературна точка зрѣнія (понеже и не заслужаватъ този трудъ), ный ще са ограничимъ тукъ съ една и сама бѣльжска.

И най напредъ, виждь, читателю добрый, каквы хубавы работы ни разказва Г-нъ Славейковъ въ туй си прехвалено стихотвореніе ! И не си ли проси тукъ страгрьцкото онуй из-

в) Ами че Писнопойката и Веселуиката не могатъ ли да вы раздуматъ и тѣгытъ ви да распрѣснатъ ? ! . . .